

Joan Brossa

QUATRE SONETS I UNA ODA

«Nous Horitzons» té el goig d'ofrir als seus lectors cinc poemes de Joan Brossa que, per raons de censura, no han pogut ésser publicats al volum Poesia rasa. Tria de llibres (1943-1959), recentment aparegut (Edicions Ariel, 1970, «Col.lecció Cinc d'Oros»). Aquests cinc poemes —com fàcilment ho endevinarà el lector— foren escrits en una època en què l'opressió teocràtico-feixista era especialment virulenta.

La Redacció

ESPANYA DE 1953 A Cèlia Sunyol

Treu de damunt el mar munts de diaris !
No res sinó el meu front davant la llum.
Que bati un xàfec contra aquests desvaris :
Tal pàtria és gàbia que em consum.

Frontera limitada per salaris
—Salaris limitant rauxa i costum—,
Sabre a dojo, sermons i sants rosaris
En llengua de voluta i embalum.

Vull que la llum amari aquesta alçada,
I voluntat de vida el meu afany :
Algües i pedres, tot a la vegada.

Per força tal pàtria és un engany :
La sento, no a l'amor enarborada,
Sinó al seu odi a qui li és estrany.

LA BANDERA

Morin les llengües i la mà a la vara !
Sirenes enganyoses del passat,
Que horribles les sabates de la mare !
Pàtria que hem perdut sense combat,

Nosaltres, sense rels, passatgers d'ara,
Les mans deformes, sense llibertat,
El camp de roses destrossat encara
I un gran orgull inútil heretat.

Cosiu-li els draps. La tempestat llampega
A l'ànima clavada. No, ni el blanc
Paper, ni el cor en fulles. A la brega !

Com una branca blanca sobre el fang,
L'agito al vent ; es plega i es desplega :
Em sembla un clap de sol barrat de sang.

MULA AMB GUARNIMENTS

Ahora que el carnaval se acerca
y no se celebra en España...

De la Premsa

Embollicant bruts cosos a mà armada
Amb casulles d'honor, la nació,
Més fosca que el carbó cada jornada,
Es una mula amb guarniments. Oh, no

Hi ha consolat del carnaval d'amplada
Tal en tota la terra! El sembrador
Fa caure la llavor, però l'arbrada
No eleva el seu ramatge si el lleó

Se'n duu la part millor. Terra burlesca,
Guineu del clercat, busca un cabal
De cel i aire respirable. Pesca

Dintre la sang pesant. Es anormal
Que un ruc cabrot sigui amo de la gresca :
Res sinó nit i dia carnaval!

L'ESGLÉSIA CATOLICA ESPANYOLA

I

Put a paparra, carronya on fermenta
La claveguera de la llum del dia,
Apunta el seu coet lluna opulenta
I implora no fallir la punteria.

Teixeix sotanes una aranya lenta.
Com ballen amb les vides per la via
Que va del militar a la serventa!
Despullen amb les ungles pedreria.

Ens fa de mare i de pare, i s'engreixa
De tèrbola tenebra, i no desdenya
De beneir la reixa de la queixa.

Be mossegair, mal de tots nosaltres,
Aquesta activitat d'ensenyar els altres
Aplica-te-la, porca, a tu mateixa.

ELS MUSSOLS DEL VATICA

¿A quin traspàs de fase de la lluna
Aquests mussols es gasten el teu oïl?
No tinguis por de pluja, Catalunya,
I treu-te la sotana

Per fer bon foc i cendra. Catalunya,
Papessa ensotanada! El mussol canta :
La bona sopa, el vi calent pels pares
Sants de la carbonera.

Jo veig el carnaval vaticanista.
Al monestir hi ha porcs i, al temple, s'alça
L'idol que tira els peixos al foc. L'idol
Del tant per cent o rèdit.

Censuren el solstíci de la terra.
Mata aquests porcs, pàtria, que la lluna
Fa més claror que tots els ciris. Pàtria,
No esdevinguis la truja.

El temps és ple de boira i carnestoles,
Les monges petonegen la mainada :
Planeta de catòlica carbassa
Projecta una ombra trista.

Quin morro horrible! Quines fesomies!
Un temple era el local de les muntanyes.
La llufa més grotesca de la Història
La porta Crist penjada.

Engegen trets amb bales beneïdes ;
No poden fer fogueres i teixeixen
Xarxes. Ells són els elegits. Les cabres
Parlen de déu i els àngels.

Ells tiren les sabates contra els núvols ;
Amb canyes formen creus, després les
[claven ;
Però l'aiguat els xuclia les sabates
I esquila la cabrada.

Santa Església, sogra de la terra !
Ah bruixa creadora de sotanes !
El temple és un corral d'hòsties negres
I gerres de moneda.

Espanya té el patró d'aigües de bassa.
Esquiladors i bisbes beneeixen
Rodanxes de medalla i fan almoines
Amb l'or malvat dels altres.

Eminentíssims i Reverendíssims,
Eminentíssims Senyors o Il·lustríssimes
Senyories o Vostres Eminències
O Vostres Il·lustríssimes...

Quiets a terra, estaquirots de dones !
Jo prenc les eines de ferrar i us poso
Les ferradures. —Quatre ferradures,
Amor, a cada mula.